

Arrest

nr. 76 894 van 9 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 12 december 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 17 oktober 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. CHALLOUK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Via een op 6 december 2010 gedateerde brief diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 17 oktober 2011 de beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker om tot een verblijf gemachtigd te worden onontvankelijk verklaard werd en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij verzoekers aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden onontvankelijk verklaard werd, die verzoeker op 11 november 2011 ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.12.2010 werd ingediend door:

[O.D.] (RR.: [...])

nationaliteit: Nigeria(Bondsrepubl.)

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij op 1.7.2009 een huurcontract voor de termijn van een jaar heeft ondertekend, België een tweede keer was binnen gekomen op 9.8.2010. een tweede huurcontract voor de termijn van een jaar heeft ondertekend en zijn huurgelden steeds heeft betaald (hij toont dit aan met bewijsstukken) Het laatste huurcontract zou nog steeds lopen. Dit weerhoudt betrokkene er echter niet van de verblijfsaanvraag in het land van herkomst in te dienen Betrokkene moest bij het aangaan van het huurcontract geweten hebben dat hij geen verblijfsrecht had en de mogelijkheid bestond dat hij het land zou moeten verlaten. Het lopende huurcontract wordt dan ook niet aanvaard als een buitengewone omstandigheid.

De advocaat stelt dat betrokkene niet in staat is om terug te keren omdat hij het financieel moeilijk heeft. Hij legt hier echter geen bewijzen van voor. Bovendien staat het betrokkene vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus accommodatie/huur extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

De elementen die betrekking hebben op de integratie van betrokkene, het feit dat hij in België verblijft, sociale banden zou hebben, bereid zou zijn Nederlands te leren en werkbereid zou zijn, behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonbaar dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker eveneens op 11 november 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art.7, al 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker verstrekt volgende toelichting:

“Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen -in casu de bestreden beslissingen d.d. 17.10.2011 en d.d. 10.11.2011) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. infine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet stelt het volgende: "In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. [...]"

In casu zijnde bestreden beslissingen van 17.10.2011 en van 10.11.2011 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf R.v.V. arrest no 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Verwerende partij weigert de aanvraag tot regularisatie van verzoeker louter omwille van de volgende gegevens:

- dat verzoeker niet zou hebben aangetoond zich te bevinden in een "buitengewone omstandigheid" om zijn regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te dienen.
- dat verzoeker met andere woorden een onontvankelijke aanvraag zou hebben ingediend;

Ten eerste wenst verzoeker dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing de overige voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet betwist, zodat dient aangenomen te worden dat verzoeker aan de overige voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voldoet.

Ten tweede is er in feite slechts 1 punt van discussie die verwerende partij aanhaalt, namelijk dat verzoeker geen ontvankelijke aanvraag zou hebben ingediend, omdat hij geen "buitengewone omstandigheden" kan aantonen;

Het loutere feit dat verzoeker in België verblijft en er een huurcontract heeft, is volgens verwerende partij geen voldoende reden om een ontvankelijke aanvraag in België in te dienen. Het is duidelijk dat verzoeker om zijn juridische verplichtingen na te komen ten aanzien van zijn huisbaas, hij minstens aanwezig moet zijn op het Belgisch grondgebied en in het appartement verblijven waarvoor hij huur betaalt. Het louter stellen dat dit gegeven volgens verwerende partij geen "buitengewone omstandigheid", zonder aan te geven wat nu WEL als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd, is allerm minst redelijk, zorgvuldig en afdoend gemotiveerd. Immers, in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 staat geenszins vermeld wat men WEL als buitengewone omstandigheden dient te beschouwen, zodat verzoeker meent dat verwerende partij niet afdoende gemotiveerd heeft, waarom zijn lopend huurcontract niet als "buitengewone omstandigheid" mag beschouwd worden. Het is immers zo dat in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, verwerende partij een discretionaire bevoegdheid heeft om te oordelen wat wel en niet als "buitengewone omstandigheid" is, en bij een gebeurlijke weigering (lees: onontvankelijk verklaren) bij gebrek aan "buitengewone omstandigheden", verwerende partij een striktere motiveringsplicht heeft en zich niet kan afdoen met een standaard-formulering. In casu diende verwerende partij bij een onontvankelijk verklaren van de aanvraag van verzoeker omstandiger te motiveren, niet alleen in feite maar tevens in rechte. Wat dit laatste (lees: motivering in rechte) betreft, laat de bestreden beslissing verzoeker in het donker tasten. Elke discretionaire bevoegdheid heeft steeds de redelijkheid tot grens. In casu is de bestreden beslissing onredelijk en onzorgvuldig genomen, gelet op het gegeven dat verwerende partij nagelaten heeft omstandiger in rechte een afdoende motivering te verschaffen aan verzoeker.

Daar de tweede beslissing d.d. 10.11.2011 gegrond is op de eerste bestreden beslissing d.d. 17.10.2011 dient deze als accessorium van de eerste beslissing tevens vernietigd te worden.

De bestreden beslissingen (weigering regularisatie d.d. 17.10.2011 en bijlage 13 d.d. 10.11.2011) zijn maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient haar beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurs-handelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur. De bestreden beslissingen [zijn] om die redenen niet afdoende gemotiveerd."

3.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"Verzoekers kritiek komt er in essentie op neer dat hij de juridische verplichtingen van zijn huurcontract beschouwd als buitengewone omstandigheden. Het zou onredelijk zijn te stellen dat dit geen buitengewone omstandigheid uitmaakt en niet aangeven wat wel buitengewone omstandigheden zijn. Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat art. 9bis van de wet van 15 december 1980 luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Als algemene regel geldt dus dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Luidens art. 9bis van de wet van 15 december 1980 kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De "buitengewone omstandigheden" waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in art. 9bis van de wet van 15 december 1980 mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van art. 9bis van de wet van 15 december 1980 houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij rekening heeft gehouden met alle door verzoekende partij opgeworpen buitengewone omstandigheden in de aanvraag 9bis.

"In zoverre verzoeker stelt dat de eerste bestreden beslissing niet aangeeft waarom de aangehaalde elementen met betrekking tot zijn integratie geen uitzonderlijke omstandigheden vormen, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren. Derhalve houdt de uitdrukkelijke motivering niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het "waarom" ervan dient te vermelden" (RvS 15 februari 2007, nr. 167.850; RvS 28 november 2006, nr. 165.197).

Verzoeker betwist in essentie enkel de motivering aangaande de lopende huurovereenkomst. Hij houdt er een andere mening dan het bestuur op na, in die zin dat hij dit gegeven wel degelijk als buitengewone omstandigheid aanmerkt.

[...]

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verwerende partij de grenzen van zijn discretionaire bevoegdheid op kennelijk onredelijke wijze heeft overschreden, mede gelet op het feit dat verzoeker de door hem thans opgeworpen buitengewone omstandigheid zelf heeft doen ontstaan: hij heeft in volledige illegaliteit een huurovereenkomst voor een termijn van 1 jaar aangegaan om er zich bij zijn aanvraag 9bis d.d. 8 december 2010 op te kunnen beroepen als buitengewone omstandigheid die het hem moeilijk maakt om terug te keren. Zulks kan bezwaarlijk ernstig genoemd worden: verzoeker had de eventuele gevolgen kunnen voorzien, zoals de eerste bestreden beslissing terecht opmerkt."

3.3.1. Wat de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht betreft moet worden geduid dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven aangeven op basis waarvan zij werden genomen. In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoeker aangehaalde gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens uitvoerig toegelicht waarom de door verzoeker aangebrachte gegevens niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden. In de tweede bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, geduid dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig visum en hem daarom een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven wordt. Deze motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig.

Aangezien in de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt verwezen naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en in de tweede bestreden beslissing wordt aangegeven dat deze beslissing gebaseerd is op artikel 7, eerste lid, 1° van dezelfde wet kan verzoeker niet gevolgd worden in zijn stelling dat de motivering in rechte in de bestreden beslissingen ontbreekt.

De Raad dient verder te benadrukken dat de formele motiveringsplicht niet impliceert dat wanneer verweerder vaststelt dat de door een vreemdeling, in het kader van een aanvraag om in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet tot een verblijf gemachtigd te worden, aangevoerde elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen beschouwd worden, hij moet toelichten welke gegevens eventueel wel als buitengewone omstandigheden zouden kunnen aanvaard worden.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.3.2. In de mate dat verzoeker aangeeft dat verweerder de door hem aangevoerde elementen ten onrechte niet heeft weerhouden als buitengewone omstandigheden, voert hij een schending aan van de

materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak moet onderzocht worden in het raam van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Verzoeker betoogt dat verweerder het gegeven dat hij een huurcontract ondertekende in België verkeerdelijk niet als buitengewone omstandigheid heeft aanvaard. Het feit dat een vreemdeling een woning huurde in België laat evenwel niet toe te besluiten dat het voor deze vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om een verblijfsmachtiging aan te vragen volgens de reguliere procedure. Er blijkt derhalve geenszins dat de beoordeling van verweerder dat het afsluiten van een huurcontract geen buitengewone omstandigheid uitmaakt kennelijk onredelijk is of dat verweerder een verkeerde invulling gegeven heeft aan het begrip buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het staat voorts niet ter discussie dat de bewering van een vreemdeling dat hij niet vermogend is op zich ook geen buitengewone omstandigheid is en dat gegevens die betrekking hebben op de integratie van een vreemdeling slechts kunnen betrokken worden bij de beoordeling van de gegrondheid van een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Het is evenmin betwist dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig visum.

De uiteenzetting van verzoeker laat bijgevolg niet toe te concluderen dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.3.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissingen onderbouwen en het dispositief van deze beslissingen kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.3.4. Uit het aan de Raad voorgelegde administratief dossier en uit de motivering van de bestreden beslissingen blijkt verder dat verweerder de situatie van verzoeker zorgvuldig heeft onderzocht en op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat ook niet kan gesteld worden dat het zorgvuldigheidsbeginsel miskend werd.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de vernietiging van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK